

**Sygnatura akt VI Ka 747/19**

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 stycznia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Mierz

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale G. S. przedstawiciela Naczelnika (...)Urzędu Skarbowego w G. oraz Marii Mizery prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2020 r.

sprawy **Z. K. (K.)** ur. (...) w Z.

syna J. i G.

oskarżonego z art. 77§2 kks w zw. z art. 6§2 kks, art. 77§2 kks w zw. z art. 6§2 kks i art. 9§3 kks, art. 57§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności (...) oraz obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 kwietnia 2019 r. sygnatura akt IX K 1845/18

na mocy art. 437 k.p.k., art. 438 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 435 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 125 § 1 k.k.s.

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie 6, na mocy art. 24 § 4 k.k.s. określa zakres odpowiedzialności posiłkowej za karę łączną grzywny orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie 4: wobec (...) Sp. z o.o. do części grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, a wobec (...) Sp. z o.o. do części grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych;

b) obniża do kwoty 3.100 zł (trzech tysięcy stu złotych) opłatę orzeczoną w punkcie 9;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego Z. K. oraz od (...) Sp. z o.o. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwotach po 10 zł (dziesięć złotych) i wymierza opłaty za II instancję: oskarżonemu w kwocie 3.100 zł (trzech tysięcy stu złotych), a (...) Sp. z o.o. w kwocie 30 zł (trzydziestu złotych)

### UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 747/19		
----------------	---------------	--------------	--	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
<b>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>			
<b>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 kwietnia 2019 roku (IX K 1845/18)			
<b>1.2. Podmiot wnoszący apelację</b>			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			

1.3. <b>Granice zaskarżenia</b>			
1.1.1. <b>Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. <b>Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami</b>			

<b>przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
<b>1.5. Ustalenie faktów</b>				
<b>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	Z. K.	Grzywna orzeczona wyrokiem wydanym wobec oskarżonego w sprawie II K 1806/18 została wykonana w dniu 18.12.2018 r.	Dane o karalności	188
2.1.1.2.	Z. K.	Treść wyroku skazującego wydanego w sprawie II K 1806/18	Kopia wyroku wydanego w sprawie II K 1806/18	180
<b>1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
<b>1.6. Ocena dowodów</b>				
<b>1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1 2.1.1.2	Dane o karalności  Kopia wyroku wydanego w sprawie II K 1806/18	Nie ma żadnych podstaw do kwestionowania danych o karalności wygenerowanych przez właściwy organ, podobnie jak i kopii wyroku załączonej przez obrońcę do apelacji.		
<b>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	Rażąca niewspółmierność grzywnien orzeczonych w punktach 1-3 i	# zasadny  # częściowo zasadny  # niezasadny		

	5 zaskarżonego wyroku.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Nie ma w realiach sprawy podstaw do przyjęcia, że orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary grzywny oraz kara łączna grzywny, pozostawały rażąco niewspółmiernie surowe. Kary te nie mogą zostać uznane za rażąco niewspółmiernie surowe również przy uwzględnieniu uiszczenia przez oskarżonego całości należności publicznoprawnych, których dotyczyły czyny przypisane oskarżonemu w punktach 1, 3 i 4 zaskarżonego wyroku. Spłacenie należności pozostaje okolicznością łagodzącą, jednak wpływ na wymiar kary ma również wysokość uszczupionej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Orzeczona kara nie może abstrahować od wysokości</p>				

należności  
publicznoprawnych,  
których dotyczyły  
przestępstwa  
przypisane  
oskarżonemu.

Wysokość  
uszczerpkowej lub  
narażonej na  
uszczerpkienie  
należności

publicznoprawnej  
wpływa na ocenę  
stopnia społecznej  
szkodliwości czynu,  
który należy brać  
pod uwagę przy  
orzekaniu (art. 12 §  
2 kks w zw. z art. 53  
§ 7 kks). Orzeczone  
wobec oskarżonego  
kary grzywny za  
czyny przypisane mu  
w punktach 1, 3 i  
4 nie mogą zostać  
uznane za rażąco  
niewspółmiernie  
surowe tak przy  
uwzględnieniu

wysokości  
należności  
publicznoprawnych,  
których dotyczą  
przestępstwa, jak  
i faktu ich  
późniejszego  
uiszczenia.

Uregulowanie  
należności  
publicznoprawnych  
to okoliczność, która  
jako zaistniała już po  
popelnieniu czynu,  
nie ma wpływu na  
ocenę stopnia winy  
sprawcy. Wbrew  
tezom apelującego,  
w toku  
postępowania nie  
dowiedziano, by



przypisane oskarżonemu czyny popełnione zostały w związku z problemami finansowymi spółek, które oskarżony reprezentował. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że fakt późniejszego uiszczenia zaległości podatkowych sąd pierwszej instancji każdorazowo brał pod uwagę przy orzekaniu grzywny. Grzywna w wysokości 20 stawek dziennych wymierzona za czyn polegający na nieprzekazaniu zaliczek na podatek dochodowy w łącznej kwocie 16.801,00 złotych nie może zostać uznana za rażąco niewspółmiernie surową. Podobnie grzywna w wysokości 170 stawek dziennych za czyn dotyczący zaliczek na podatek dochodowy w łącznej kwocie 225.978,00 złotych, jak i grzywna 15.000,00 złotych za nieuiszczenie w terminie podatku w kwocie 2.001.335,40 złotych, także przy uwzględnieniu okoliczności łagodzącej w postaci spłacenia zaległych

<p>należności nie mogą zostać uznane za rażąco niewspółmiernie surowe. Kar w takim wymiarze nie sposób również uznać za rażąco niewspółmiernie surowych przy uwzględnieniu niedostrzeżonej przez obrońcę okoliczności w postaci zatarcia skazania oskarżonego Z. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 17.10.2018 r. (II K 1806/18).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie:</p> <p>I. punktu pierwszego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 10 stawek dziennych grzywny i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych;</p> <p>II. punktu drugiego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych grzywny i ustalenie wysokości jednej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>stawki dziennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>III. punktu trzeciego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych grzywny i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>IV. punktu czwartego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>V. punktu piątego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 4 000 zł.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Naruszenie prawa materialnego, a to art. 23 § 3 k.k.s,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

	<p>poprzez wadliwe jego zastosowanie i nie wzięcie przez sąd pod uwagę, iż dolny próg stawki dziennej ustalany jest w oparciu o 1/30 część minimalnego wynagrodzenia, które określone powinno być na czas popełnienia przypisanego czynu, a nie na czas orzekania.</p>	# niezasadny		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie ulega wątpliwości, że ustalając wysokość stawki dziennej grzywny sąd bierze pod uwagę wysokość minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w czasie popełnienia czynu zabronionego. Z treści uzasadnienia nie wynika, by zamiarem sądu było orzeczenie stawki dziennej grzywny w minimalnej wysokości. Przy uwzględnieniu faktu, że grzywnę można orzec w wysokości od 1/30 minimalnego wynagrodzenia do jego 400-krotności, stawkę wymierzoną</p>				

<p>w wysokości o 10 lub 20 złotych przekraczającej ustawowe minimum można ocenić jako „właściwie minimalną”.</p> <p>Nie można zgodzić się z obrońcą, że zasadne pozostaje orzeczenie wobec oskarżonego w niniejszej sprawie stawki dziennej grzywny w minimalnej wysokości ustawowej.</p> <p>Orzeczenie grzywny w minimalnej wysokości stawki uprawnione pozostaje wyłącznie wobec osób najuboższych do których oskarżony nie należy. Nie było zatem podstaw do orzekania wobec oskarżonego stawki dziennej grzywny w minimalnej wysokości i sąd pierwszej instancji kary w takiej wysokości nie orzekł.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie:</p> <p>I. punktu pierwszego wyroku poprzez ustalenie wysokości jednej stawki</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>dziennej na kwotę 60 złotych;</p> <p>II. punktu drugiego wyroku poprzez ustalenie wysokości jednej stawkiiennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>III. punktu trzeciego wyroku poprzez ustalenie wysokości jednej stawkiiennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>IV. punktu czwartego wyroku poprzez ustalenie wysokości jednej stawkiiennej na kwotę 70 złotych.</p>				
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Ze względów opisanych powyżej nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Naruszenie prawa materialnego, a to art. 24 § 1 k.k.s, poprzez przyjęcie przez sąd w zakresie punktu 6 wyroku, że wskutek popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 77 § 2 k.k.s, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., a co za tym idzie, także (...) Sp.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>z o.o. z siedzibą w G. mogła odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego jakąkolwiek korzyść majątkową, podczas gdy jest wręcz przeciwnie, nieterminowa płatność podatku nie tylko nie powoduje odniesienia przez płatnika korzyści majątkowej, lecz zgodnie z art. 53 § 1 ordynacji podatkowej płatnik taki jest zobowiązany zapłacić odsetki za zwłokę w zapłacie.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie ulega wątpliwości, że popełnienie przestępstwa z art. 77 § 2 kks skutkuje co najmniej możliwością osiągnięcia korzyści majątkowej przez podmiot reprezentowany przez sprawcę takiego przestępstwa. Warunkiem zastosowania odpowiedzialności posiłkowej za karę grzywny (art. 24 § 1 kks) pozostaje</p>				

już tylko możliwość  
osiągnięcia korzyści  
majątkowej z  
popelnionego  
przestępstwa.

Korzyścią  
majątkową  
pozostają w tym  
wypadku pieniądze,  
które nie zostały  
przekazane na  
rachunek urzędu  
skarbowego.

Korzyść majątkowa  
to kwota pieniężna  
odpowiadająca  
zaległości  
podatkowej, jakiej  
podmiot  
zobowiązany nie  
uiścił w terminie na  
rzecz uprawnionego  
podmiotu. Dla  
praktyki stosowania  
prawa istotne  
znaczenie ma  
ustalenie, czy  
desygnatem korzyści  
majątkowej jest  
uszczuplona czynem  
zabronionym  
należność  
publicznoprawna.

Uznać należy, że  
należność taka  
spełnia wszystkie  
kryteria, wedle  
których ocenia się  
w piśmiennictwie i  
orzecznictwie  
sytuację jako korzyść  
majątkową. Jest to  
zwłaszcza  
przysporzenie  
niegodziwe,  
nienależne i  
bezprawne (Łabuda  
Grzegorz. Art. 33.  
W: Kodeks karny  
skarbowy.



<p>Komentarz, wyd. III. Wolters Kluwer Polska, 2017 oraz Kardas, Łabuda, Razowski, KKS. Komentarz, s. 578). Uzyskanie takiej korzyści pozostaje konsekwencją popełnienia przestępstwa polegającego na zaniechaniu wpłacenia na rachunek właściwego urzędu skarbowego zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. Osiągnięcie tej korzyści poprzez dysponowanie pieniędzmi następuje w chwili popełnienia przestępstwa i nie zmienia tego obowiązek zapłaty należności wraz z odsetkami, który powstaje niezależnie od popełnienia przestępstwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w zakresie punktów 6-8 wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Z powodów opisanych powyżej nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu.				
3.4.	Naruszenie prawa materialnego, a to art. 24 § 5 k.k.s. poprzez przyjęcie przez sąd w zakresie punktu 8 (ale również pozostającego poza zakresem apelacji punktu 7), że kwota odsetek za zwłokę w zapłacie podatku stanowi korzyść majątkową uzyskaną przez podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej, skoro, jak już zostało wskazane w punkcie uprzednim, nieterminowa zapłata podatku powoduje zwiększenie pasywów, a nie aktywów podatnika.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Odsetki ustawowe od środków pieniężnych niewpłaconych na				

rachunek  
właściwego urzędu  
skarbowego należało  
potraktować jako  
korzyść osiągniętą z  
popelnionego  
przestępstwa. Jak  
wskazano w  
odniesieniu do  
zarzutu 3.3,  
korzyścią majątkową  
pozostaje  
nieuiszczona w  
terminie należność  
publicznoprawna, a  
w szczególności  
środki pieniężne  
pozostające z tego  
powodu w  
dyspozycji podmiotu  
reprezentowanego  
przez sprawcę.  
Zgodnie z art. 33 § 1 a  
kks obowiązującym  
od dnia 27 kwietnia  
2017 roku, a  
zatem również w  
czasie przypisanych  
oskarżonemu  
przestępstw, za  
korzyść majątkową  
osiągniętą z  
popelnienia  
przestępstwa  
skarbowego uważa  
się także pożytki  
z rzeczy lub  
praw stanowiących  
tę korzyść. Przepis  
ten, zawierający  
legalne rozszerzenie  
definicji korzyści  
osiągniętej z  
popelnienia  
przestępstwa  
skarbowego, ma  
zastosowanie  
również do  
zobowiązania  
podmiotu, który

uzyskał korzyść majątkową, do jej zwrotu w całości albo w części na rzecz Skarbu Państwa (art. 24 § 5 kks). Nie ulega zatem wątpliwości, że z woli ustawodawcy odsetki od środków pieniężnych, które powinny zostać przelane na rachunek właściwego urzędu skarbowego, stanowią korzyść majątkową uzyskaną z popełnionego przestępstwa skarbowego. Jak wskazano w uzasadnieniu do nowelizacji kks wprowadzającej rozszerzenie definicji w art. 24 § 5 kks, pozostawienie do dyspozycji sprawcy pożytków, które uzyskał on z rzeczy lub prawa stanowiącego korzyść z przestępstwa, byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, niekonsekwentne oraz niezgodne z zasadą, że przestępstwo nie może popłacać (Konarska-Wrzosek Violetta. Art. 33. W: Kodeks karny skarbowy. Komentarz. Wolters

<p>Kluwer Polska, 2018). Ze stanowiska przedstawiciela Naczelnika (...)Urzędu Skarbowego w G. wyrażonego na rozprawie odwoławczej wynika, że należność w postaci odsetek od kwoty korzyści majątkowej nie będzie dochodzona w odrębnym postępowaniu, zatem nie było przeszkód do utrzymania w mocy rozstrzygnięcia o przepadku korzyści majątkowej w postaci odsetek, uzyskanej z popelnienia przestępstwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w zakresie punktów 7 i 8 wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z powodów opisanych powyżej nie było podstaw</p>			

do uwzględnienia zarzutu.				
3.5.	<p>Naruszenie prawa procesowego, a to art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłaty w kwocie 17500 zł, podczas gdy grzywna orzeczona wobec oskarżonego wynosi 15 000 zł + 200*80zł = 15 000 zł + 16 000 zł = 31 000 zł, od czego 10% to 3100 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Zgodnie z art. 3. ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10 %, nie mniej jednak niż 30 zł. Suma orzeczonych wobec oskarżonego grzywien to 31.000 złotych, zatem prawidłowa wysokość opłaty,</p>				

którą należało orzec to 3.100 złotych.				
Wniosek				
Obniżenie zasądzonej opłaty do kwoty równej 10% sumy orzeczonych grzywien.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Ze względów opisanych powyżej wniosek apelacji okazał się trafny.				
3.6.	Naruszenie prawa materialnego, a to art. 13§ 1 k.k.s. poprzez:  1. nieuwzględnienie okoliczności mających wpływ na wymiar kary, a to:  1) w zakresie czynu opisanego w punkcie pierwszym i trzecim wyroku, sąd a quo nie wziął w sposób wystarczający pod uwagę motywacji sprawy, w szczególności mając na uwadze, że wziął on pod uwagę także to, że oskarżony uiścił w całości zaliczkę na podatek dochodowy. Sąd nie wziął	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

również pod uwagę, iż oskarżony był prezesem zarządu spółki zajmującej się ochroną osób i mienia, czyli takiej, która bierze udział w kształtowaniu ładu społecznego, często współpracującej z organami ścigania.

2) w zakresie czynu opisanego w punkcie drugim wyroku, sąd a quo nie wziął pod uwagę dotychczasowego sposobu życia oskarżonego, faktu, iż oskarżony był prezesem zarządu spółki zajmującej się ochroną osób i mienia, czyli takiej, która bierze udział w kształtowaniu ładu społecznego, często współpracującej z organami ścigania.

3) w zakresie czynu opisanego w punkcie czwartym wyroku sąd nie wziął pod uwagę motywacji sprawcy, w szczególności faktu, iż do braku terminowej zapłaty doszło z uwagi na zaburzenia w płynności finansowej podmiotu, a nie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, natomiast co do spłaty zaległości



doszło do ugody między spółką a organem podatkowym.

2. wadliwe uwzględnienie okoliczności polegającej na dotychczasowej karalności oskarżonego, podczas gdy zgodnie z art. 13 § 1 k.k.s. okoliczność ta jest irrelevantna dla wymiaru kary. Co prawda rzeczywiście oskarżony został skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Zabrze Wydział II Karny z 17 października 2018 r., sygnatura akt II K 1806/18, jednakże czyn ten miał miejsce w analogicznym okresie do czynów określonych w punktach od I do IV części wyroku określającej przedmiot zarzutu stawianego przez oskarżenie. W tym kontekście należy wziąć pod uwagę fakt, iż nieterminowa płatność wynikała z problemów (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., zatem oba czyny, ten objęty postępowaniem przed Sądem Rejonowym w

	Zabrzu oraz ten objęty niniejszym postępowaniem wynikają z tej samej przyczyny, co nie powinno wpływać na wymiar kary jako okoliczność obciążająca.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut ten, pomimo jego określenia jako obraza prawa materialnego, stanowi w istocie zarzut rażącej niewspółmierności kary. W orzecznictwie sądów jednoznacznie przesądzono, że nieuwzględnienie, bądź nienależyte uwzględnienie wszystkich wskazanych w ustawie okoliczności mających wpływ na wymiar kary, skutkować może rażąco niewspółmiernością kary, nie zaś obrazą prawa materialnego. Okoliczności powołane przez obrońcę w zarzucie, w obliczu całokształtu elementów mających wpływ na wymiar kary, w szczególności			

wysokości  
należności  
publicznoprawnych  
objętych czynami  
oskarżonego, przy  
uwzględnieniu  
wysokości  
orzeczonych kar  
grzywny, nie mogły  
prowadzić do  
uznania tych kar za  
rażąco  
niewspółmiernie  
surowe. Uiszczenie  
należności  
publicznoprawnej  
po popełnieniu  
przestępstwa nie  
może mieć wpływu  
na ocenę motywacji  
sprawcy. Rodzaj  
działalności  
prowadzonej przez  
spółki  
reprezentowane  
przez oskarżonego  
pozostaje neutralny  
dla wymiaru kary.  
Prowadzenie  
działalności w  
obszarze ładu  
społecznego i  
związana z tym  
odpowiedzialność  
powoduje, że tym  
bardziej oskarżony  
jako reprezentujący  
taką spółkę  
powinien dbać o  
wywiązywanie się z  
powinności wobec  
budżetu państwa.  
Twierdzenie  
apelującego o  
zaburzeniu  
płynności  
finansowej spółek  
reprezentowanych  
przez oskarżonego  
oraz ich trudnej

sytuacji finansowej nie znajduje żadnego potwierdzenia w zgromadzonych dowodach.

Wprawdzie obrońca nie ma racji, że dotychczasowa karalność oskarżonego pozostaje okolicznością nie mającą wpływu na wymiar kary, to jednak w realiach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu wymiaru kar grzywny odnoszonych do wysokości należności uszczuplonych czynami oskarżonego, kwestia karalności nie mogła posiadać wpływu na uznanie orzeczonych wobec oskarżonego kar za rażąco niewspółmiernie surowe. Podnoszone w apelacji argumenty odnoszące się do treści wyroku wydanego w sprawie II K 1806/18 Sądu Rejonowego w Zabrzu nie mogły posiadać wpływu na zaskarżone orzeczenie. Z aktualnych danych o karalności wynika, że grzywna orzeczona wobec oskarżonego

wyrokiem wydanym w sprawie II K 1806/19 została wykonana w dniu 18.12.2018 r.. Przy uwzględnieniu regulacji art. 107 § 4a kk w związku z art. 20 § 2 kks doszło do zatarcia skazania wyrokiem wydanym w sprawie II K 1806/19. Od wykonania kary grzywny upłynął bowiem rok. Zważając jednak na wymiar poszczególnych kar grzywny orzeczonych wobec oskarżonego, zwłaszcza odnoszony do wielkości należności publicznoprawnych, których dotyczą przypisane oskarżonemu przestępstwa, kar tych nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surowe, także przy uwzględnieniu powyższej okoliczności.

Sam fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzuconych mu czynów oraz zapłata należności publicznoprawnej w odniesieniu do dwóch z trzech przypisanych przestępstw nie uzasadnia

zastosowania wobec oskarżonego zasady absorpcji przy orzekaniu kary łącznej. Przede wszystkim ilość przypisanych oskarżonemu przestępstw w liczbie trzech i związane z orzekaniem o karze względy prewencji generalnej i indywidualnej nie uzasadniają ukształtowania kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie zauważa się, iż niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s.

<p>293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03, LEX nr 183336) zastosowana w niniejszej sprawie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie:</p> <p>I. punktu pierwszego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 10 stawek dziennych grzywny i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych;</p> <p>II. punktu drugiego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych grzywny i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>III. punktu trzeciego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych grzywny i ustalenie wysokości jednej stawki</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>dziennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>IV. punktu czwartego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>V. punktu piątego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 4 000 zł.</p>				
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Ze względów opisanych powyżej nie było podstaw do uwzględnienia tego zarzutu.</p>				
<p>3.7.</p>	<p>Naruszenie prawa materialnego, a to art. 12 § 2 k.k.s. w zw. z art. 53 § 7 k.k.s., poprzez przekroczenie przez sąd legalnych dyrektyw sądowego wymiaru kary, w szczególności poprzez stwierdzenie przez sąd, przy wymierzaniu kary grzywny, że bardziej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		



szkodliwe społecznie z punktu widzenia aksjologii kodeksu karno-skarbowego jest zaleganie z zapłatą podatku przez płatnika co do większej kwoty (225 978 zł) i spłacenie tej kwoty w całości, aniżeli zaleganie z zapłatą podatku przez płatnika co do niższej kwoty (59 589 zł) i spłaceniu jedynie niskiej części tej kwoty (pozostało do spłaty 57151,30 zł), co wynika z wymierzonej przez sąd pierwszej instancji kary, tj. 170 stawek dziennych grzywny za czyn oznaczony punktem III wyroku w części określającej czyn będący przedmiotem zarzutu i 60 stawek dziennych grzywny za czyn oznaczony punktem II wyroku w części określającej czyn będącej przedmiotem zarzutu, co prowadzi do nieakceptowalnej konkluzji, iż lepiej jest spłacić niski dług jedynie w małej części, niż spłacić wysoki dług w całości, przy założeniu opóźnienia w spłacie w obu przypadkach.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten nieprawidłowo określony został jako obraza prawa materialnego. Stanowi w istocie zarzut rażącej niewspółmierności kary. W orzecznictwie sądów jednoznacznie przesądzono, że nieuwzględnienie, bądź nienależyte uwzględnienie okoliczności mających wpływ na wymiar kary, skutkować może stwierdzeniem rażącej niewspółmierności kary. Sąd pierwszej instancji nie powołał w uzasadnieniu okoliczności wskazanych przez obrońcę jako twierdzenia sądu rejonowego. Nie powołał tych okoliczności do których odnosi się obrońca jako do tez sądu pierwszej instancji. Jak już wskazano, spłacenie należności publicznoprawnej pozostaje okolicznością łagodzącą, jednak</p>		

wpływ na wymiar kary ma również wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Orzeczona kara nie może abstrahować od wysokości należności publicznoprawnych, których dotyczyły przestępstwa przypisane oskarżonemu. Wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej wpływa na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, który to stopień należy brać pod uwagę przy orzekaniu (art. 12 § 2 kks w zw. z art. 53 § 7 kks). Kara musi zatem również w znaczącej mierze uwzględniać wysokość należności publicznoprawnych, których dotyczy przestępstwo. Orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny za czyny przypisane mu w punktach 1, 3 i 4 nie mogą zostać uznane za rażąco niewspółmiernie surowe tak przy uwzględnieniu wysokości

<p>należności publicznoprawnych, których dotyczą przestępstwa, jak i faktu ich późniejszego uiszczenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie:</p> <p>II. punktu drugiego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych grzywny i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>III. punktu trzeciego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych grzywny i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych;</p> <p>IV. punktu czwartego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych i ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ze względów wskazanych powyżej wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>			
<p>4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>			
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy z urzędu wziął pod uwagę, że obciążenie obydwu spółek w imieniu których działał oskarżony, solidarnie i w takim samym stopniu odpowiedzialnością posiłkową za karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, pozostawałoby rażąco niesprawiedliwe w sytuacji, gdy jednostkowa kara grzywny orzeczona w związku z popełnieniem przestępstwa przez oskarżonego jako prezesa zarządu (...) sp. z o.o. wynosiła 60 stawek dziennych, a grzywny orzeczone w związku z popełnieniem</p>		

	<p>przestępstw przez oskarżonego jako reprezentującego (...) sp z o.o. wyniosły 20 i 170 stawek dziennych, a przede wszystkim znacząco różna była wysokość korzyści majątkowych osiągniętych z popełnionych przestępstw przez każdą ze spółek reprezentowanych przez oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>Zgodnie z art. 24 § 4 kks jeżeli odpowiedzialność posiłkową za karę grzywny nałożono na kilka podmiotów odpowiedzialnych posiłkowo, odpowiadają one solidarnie, chyba że ze względu na okoliczności sprawy sąd określi zakres odpowiedzialności każdego z nich stosownie do osiągniętej korzyści majątkowej. W przypadku orzeczenia kary łącznej grzywny, w doktrynie mówi się nawet o konieczności określenia zakresu odpowiedzialności posiłkowej. (Razowski Tomasz.</p>			

<p>Art. 24. W: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. III. Wolters Kluwer Polska, 2017.) Przy orzeczeniu kary łącznej grzywny sąd będzie musiał ustalić zakres odpowiedzialności posiłkowej za tę grzywnę, a więc wysokość grzywny, za jaką odpowiada ten podmiot lub podmioty.</p>		
<p>5. <b>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b></p>		
<p>1.7. <b>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>W zakresie w którym nie zmieniono zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Z powodu nieuwzględnienia zarzutów podniesionych przez obrońcę i braku podstaw do zmiany wyroku z urzędu w części nie objętej zmianami, wyrok w</p>		

tej części został utrzymany w mocy.		
<b>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana co do określenia zakresu odpowiedzialności posiłkowej spółek reprezentowanych przez oskarżonego za karę łączną grzywny. Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 6, na mocy art. 24 § 4 k.k.s. określił zakres odpowiedzialności posiłkowej za karę łączną grzywny orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie 4: wobec (...) Sp. z o.o. do części grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, a wobec (...) sp. z o.o. do części grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Zgodnie z art. 24 § 4 kks jeżeli		



odpowiedzialność  
posiłkową za karę  
grzywny nałożono  
na kilka podmiotów  
odpowiedzialnych  
posiłkowo,  
odpowiadają one  
solidarnie, chyba że  
ze względu na  
okoliczności sprawy  
sąd określi zakres  
odpowiedzialności  
każdego z nich  
stosownie do  
osiągniętej korzyści  
majątkowej. Z uwagi  
na dysproporcje w  
wysokości korzyści  
majątkowych  
osiągniętych przez  
każdą ze spółek  
reprezentowanych  
przez oskarżonego z  
popelnionych przez  
niego przestępstw za  
które orzeczono kary  
grzywny składające  
się na karę łączną  
za którą orzeczono  
odpowiedzialność  
posiłkową,  
konieczne stało się  
określenie zakresu  
odpowiedzialności  
posiłkowej każdej  
ze spółek, które  
osiągnęły takie  
korzyści. Ponieważ  
suma korzyści  
osiągniętych z  
przestępstw przez  
(...) wynosiła około  
240 tysięcy złotych,  
zaś suma korzyści  
osiągniętych przez  
(...) sp. z o.o.  
wynosiła około 60  
tysięcy złotych, sąd  
określił zakres  
odpowiedzialności

posiłkowej spółki (...) na poziomie 1/4 orzeczonej kary łącznej grzywny, to jest do części grzywny w wysokości 50 stawek dziennych kary łącznej grzywny, a odpowiedzialność (...)Sp. z o.o. na poziomie 3/4 grzywny – do części grzywny w wysokości 150 stawek dziennych. Wyrok sądu pierwszej instancji został zaskarżony również w zakresie rozstrzygnięcia o odpowiedzialności posiłkowej zawartego w punkcie 6 wyroku, z tym że pełnomocnik (...) Sp. z o.o. nie kwestionował zakresu odpowiedzialności posiłkowej nałożonej na spółkę, stąd też konieczne stało się sięgnięcie po regulację art. 440 kpk, a w przypadku (...) co do której wyrok nie został zaskarżony, po art. 435 kpk w zw. z art. 125 § 1 kks. Sąd odwoławczy zatem zmienił orzeczenie na korzyść podmiotu, który nie wniósł środka odwoławczego, ponieważ zmienił je także na korzyść współodpowiedzialnego podmiotu (...),

<p>którego dotyczył środek odwoławczy. Te same względy przemawiały za zmianą zaskarżonego wyroku poprzez ograniczenie zakresu odpowiedzialności posiłkowej za grzywnę każdego z tych podmiotów.</p>				
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>			
<p>Sąd obniżył do kwoty 3.100 złotych opłatę orzeczoną w punkcie 9 zaskarżonego wyroku.</p>				
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>				
<p>Przyczyny zmiany zaskarżonego wyroku w tym względzie zostały opisane w punkcie 3.5.</p>				
<p>1.9. <b><i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></b></p>				
<p>1.1.7. <b><i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i></b></p>				
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>		

Zwiężle o powodach uchylenia				
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiężle o powodach uchylenia				
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwiężle o powodach uchylenia				
1.1.8. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>				
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>				

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
<b>6. Koszty Procesu</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	<p>Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego i pełnomocnika (...) Sp. z o.o. nie została uwzględniona, sąd obciążył każdy z tych podmiotów wydatkami postępowania odwoławczego w kwotach po 10 złotych. Wobec (...) Sp. z o.o. orzekł ponadto opłatę za II instancję w kwocie 3.100 złotych, stanowiącą 10 % sumy kar grzywnien orzeczonych wobec tego podmiotu. Mając na względzie art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), wobec nieuwzględnienia wniesionej przez pełnomocnika (...) Sp. z o.o. apelacji nie zwróconej przeciwko rozstrzygnięciu o</p>		

	<p>winie i karze, sąd zasądził od tego podmiotu na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 złotych. W okolicznościach sprawy nie było podstaw do zwolnienia zarówno oskarżonego, jak i (...) Sp. z o.o. od zapłaty kosztów procesu. Nie wykazano, że poniesienie kosztów procesu przez te podmioty byłoby dla nich zbyt uciążliwe. Za zwolnieniem od kosztów nie przemawiają również zasady słuszności.</p>		
<p><b>7. PODPIS</b></p>			

<p>1.11. <b>Granice zaskarżenia</b></p>			
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>		
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca oskarżonego Z. K. i pełnomocnik podmiotu odpowiedzialnego posiłkowo (...) Sp z o.o.</p>		
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>kara oraz pozostałe konsekwencje czynów przypisanych oskarżonemu, zasądzona opłata</p>		

<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>0.11.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana